

img1

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

NUTARTIS

2023 m. liepos 18 d.
Vilnius

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus atrankos kolegija, susidedanti iš teisėjų Alės Bukaviniienės, Artūro Driuko ir Virgilijaus Grabinsko (kolegijos pirmininkas), susipažinusi su 2023 m. liepos 5 d. paduotu **ieškovės uždarnosios akcinės bendrovės „Nuostolių valdymas“** kasaciniu skundu dėl Vilniaus apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2023 m. balandžio 18 d. nutarties peržiūrėjimo

n u s t a t ė:

Ieškovė kreipėsi į teismą, prašydama priteisti iš atsakovės 70,08 Eur žalai atlyginti (draudimo išmoką) ir 5 procentų metines procesines palūkanas nuo priteistos sumos, skaičiuojamas nuo bylos iškėlimo teisme iki teismo sprendimo visiško įvykdymo. Vilniaus miesto apylinkės teismas 2023 m. sausio 30 d. sprendimu ieškinį atmetė, o Vilniaus apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija 2023 m. balandžio 18 d. nutartimi šį sprendimą paliko nepakeistą.

Kasaciniu skundu ieškovė prašo panaikinti Vilniaus miesto apylinkės teismo 2023 m. sausio 30 d. sprendimą ir Vilniaus apygardos teismo 2023 m. balandžio 18 d. nutartį ir priimti naują sprendimą – ieškinį patenkinti. Ieškovės kasacinis skundas grindžiamas Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – ir CPK) 346 straipsnio 2 dalies 1 ir 2 punktuose nurodytais kasacijos pagrindais.

Atrankos kolegija pažymi, kad kasacinis teismas tikrina žemesnės instancijos teismų sprendimų (nutarčių) teisėtumą tik išimtiniais atvejais, kai yra bent vienas iš CPK 346 straipsnio 2 dalyje nustatytų kasacijos pagrindų (CPK 346 straipsnio 1 dalis). Kasaciniame skunde nepakanka vien tik nurodyti kasacijos pagrindą – įvardyti kasacijos pagrindo buvimą būtina pagrįsti išsamiais teisiniais argumentais (CPK 347 straipsnio 1 dalies 3 punktas). Be to, CPK 346 straipsnio 2 dalyje nurodyti kasacijos pagrindai patvirtina, kad kasacija leidžiama ne teisės klausimais apskritai, bet siekiant, jog kasaciniame teisme būtų nagrinėjamos tik tokios bylos, kuriose keliama teisės problemų išsprendimas būtų reikšmingas vienodam teisės aiškinimui.

Kai kasacinis skundas paduodamas CPK 346 straipsnio 2 dalies 1 punkto pagrindu, kasaciniame skunde būtina nurodyti buvus pažeistą materialiosios ar proceso teisės normą, teisinius argumentus, patvirtinančius nurodytos (nurodytų) teisės normos (normų) pažeidimą, ir argumentuotai pagrįsti, kad šis teisės pažeidimas turi esminę reikšmę vienodam teisės aiškinimui ir taikymui, taip pat kad jis (teisės pažeidimas) galėjo turėti įtakos neteisėto sprendimo (nutarties) priėmimui.

Kai kasacinis skundas paduodamas CPK 346 straipsnio 2 dalies 2 punkto pagrindu, kasaciniame skunde būtina nurodyti konkrečią Lietuvos Aukščiausiojo Teismo teisės aiškinimo ir taikymo praktiką, suformuotą byloje, kurių faktinės aplinkybės yra analogiškos ar iš esmės panašios į bylos, kurioje priimtas teismo sprendimas (nutartis) skundžiamas kasacine tvarka, ir argumentuotai pagrįsti, kad teismas skundžiamame procesiniame sprendime nukrypo nuo tokios Lietuvos Aukščiausiojo Teismo suformuotos praktikos. Tai daroma analizuojant apskųstuose teismų sprendimuose išdėstytus teisinius motyvus ir juos lyginant su Lietuvos Aukščiausiojo Teismo suformuota teisės taikymo ir aiškinimo praktika.

Ieškovė kasaciniame skunde nurodė šiuos argumentus: 1) teismai taikė Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795, (toliau – Taisyklės) 42–45 punktus, reglamentuojančius nukentėjusio trečiojo asmens ir draudimo įmonės santykius po eismo įvykio nustatant nuostolio dydį ir išmokant išmoką. Tačiau jie privalėjo taikyti Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – Įstatymas) 2 straipsnio 23 dalį, kurioje nustatyta, kad nukentėjusiojo trečiojo asmens turtui padarytos žalos dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka, taip pat Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.251 straipsnyje nustatytą visiško nuostolių atlyginimo principą; 2) Įstatymo 19 straipsnio 6 dalyje nurodyta, kad nukentėjusio asmens pageidavimu draudikas ar biuras išmoką perveda tiesiogiai jo pasirinktai turtą remontuojančiai įmonei, o Taisyklių 43 punkte nustatyta, kad tuo atveju, jeigu eismo įvykio metu sugadintą turtą planuojama pradėti remontuoti iki draudimo išmokos mokėjimo, turto remonto būdas, sąlygos, įmonė, kurioje numatoma remontuoti sugadintą turtą, ir remonto sąmata turi būti iš anksto iki remonto suderinti su atsakingu draudiku ar biuru. Ši nuostata riboja nukentėjusio asmens galimybę pasirinkti remonto įmonę, kurioje jis nori remontuoti savo automobilį po eismo įvykio, keičia Įstatymo 19 straipsnio 6 dalies turinį ir konkuruoja su šia norma. Atsakovė (draudimo įmonė) be jokių pagrįstų argumentų ir be jokių įrodymų atsiskėdė suderinti nukentėjusio asmens pasirinktos remonto įmonės (ieškovės) sąmatoje nustatytus remonto ir dažymo darbų įkainius, kurie buvo mažesni nei vidutiniai rinkos įkainiai Vilniaus apskrityje, todėl, atsakovės teigimu, nukentėjęs asmuo turėtų rinktis kitą remonto įmonę. Tačiau tai būtų ne nukentėjusio asmens pasirinkimas, bet draudimo įmonės nurodymas, taip būtų pažeista įstatyminė teisė rinktis remonto įmonę; 3) teismai pažeidė bendrąjį įrodinėjimo naštos paskirstymo taisyklę (CPK 178 straipsnis), kad įrodinėti privalo tas, kas teigia, o ne tas, kas neigia. Ieškovei pateiktus atsakovei automobilio remonto faktines išlaidas, kurios buvo mažesnės nei vidutiniai rinkos įkainiai Vilniaus apskrityje, atsakovė turėjo jas paneigti pasinaudodama savo procesine teise prašyti skirti ekspertizę, kad byloje būtų nustatyti vidutiniai remonto darbų įkainiai ir pan. Teismai nukrypo nuo kasacinio teismo praktikos analogiškoje byloje Nr. e3K-3-240-1075/2019, kurioje buvo sprendžiamas ginčas dėl draudimo išmokos dydžio nustatymo ir įrodinėjimo pareigos paskirstymo sprendžiant klausimus dėl automobilio remonto įkainių dydžio. Teismai klaidingai vertino ieškovės pateiktus duomenis apie vidutinius automobilio remonto įkainius Vilniaus apskrityje, taip pat klaidingai vertino, kad teisinis reglamentavimas neįpareigoja atsakovės, kaip draudimo bendrovės, pagrįsti vidutinius remonto įkainius nei nukentėjusiam asmeniui, nei teisme.

Atrankos kolegija, susipažinusi su kasacinio skundo argumentais, skundžiamo teismo procesinio sprendimo motyvais ir jų pagrindu padarytomis išvadomis, vertina, kad kasaciniame skunde nekeliamas teisės klausimų, atitinkančių CPK 346 straipsnio 2 dalyje nurodytus bylos peržiūrėjimo kasacine tvarka pagrindus. Kasacinio skundo argumentai nepagrindžia, kad teismai netinkamai aiškino ir taikė skunde nurodytas materialiosios ir proceso teisės normas ir kad tai galėjo turėti įtakos neteisėto sprendimo priėmimui (CPK 346 straipsnio 2 dalies 1 punktas).

Kasacinio skundo argumentai taip pat nepagrindžia nukrypimo nuo Lietuvos Aukščiausiojo Teismo suformuotos teisės taikymo ir aiškinimo praktikos bei CPK 346 straipsnio 2 dalies 2 punkte nurodyto kasacijos pagrindo egzistavimo.

Kasacinis skundas pripažintinas neatitinkančiu CPK 346 straipsnio ir 347 straipsnio 1 dalies 3 punkto reikalavimų, todėl jį atsisakytina priimti (CPK 350 straipsnio 2 dalies 3, 4 punktai). Nepriėmus kasacinio skundo, grąžintinas už jį sumokėtas žyminis mokestis (CPK 350 straipsnio 4 dalis).

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus atrankos kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 350 straipsnio 2 dalies 3, 4 punktais, 4 dalimi,

n u t a r i a :

Atsisakyti priimti kasacinį skundą ir grąžinti jį padavusiam asmeniui.

Grąžinti ieškovei uždarajai akcinei bendrovei „Nuostolių valdymas“ (j. a. k. 125761199) 22 (dvidešimt du) Eur žyminio mokesčio, sumokėto 2023 m. liepos 4 d. akcinės bendrovės „Swedbank“ mokėjimo nurodymu Nr. 643.

Ši nutartis yra galutinė ir neskundžiama.

Teisėjai Alė Bukaviniene

Artūras Driukas

Virgilijus Grabinskas